

"Arbejderklassens frigørelse er arbejderklassens eget værk" (Marx)

Solidaritet & Modstand

Nr. 4 – september 2025

giv et støttebeløb efter lyst og evne

INDHOLD:

LEDER:

Om "dronetrusler" og frygtretorik side 2

UDTALELSE AF RØDT VENSTRE:

Frankrig viser vejen side 3

PRESSEMØDE DEN 24. SEPTEMBER 2025, LONDON:

Kamp mod folkedrab er kamp mod vores regeringer side 4

Var Ruslands angreb på Ukraine "uprovokeret"? side 6

Macron udnævner krigsminister til premierminister side 12

Boligkrise i EU side 15

DEBATMØDE MED OPLÆG AF HISTORIKER THORKILD KJÆRGAARD:

Er fred mellem Rusland og Ukraine mulig? side 16

KRIGEN I UKRAINE:

NATO's udvidelse og behovet for diplomati side 17

Nord Stream-eksplosionen:

Et uløst mysterium i hjertet af Europa side 18

Fra redaktionen:

“Solidaritet & Modstand” er en uafhængig bulletin, udgivet af en redaktionsgruppe bestående af medlemmer af **Rødt Venstre**. Formålet med udgivelsen er at styrke og fremme den politiske debat på venstrefløjten.

Tidsskriftet rummer en bred vifte af bidrag – fra officielle udtalelser fra **Rødt Venstre** til personlige indlæg fra navngivne medlemmer af koordineringsgruppen, som afspejler skribenternes egne holdninger.

Et centralt element i “Solidaritet & Modstand” er ønsket om at skabe et levende og inkluderende forum, hvor læsere aktivt opfordres til at deltage i den aktuelle politiske samtale ved at sende indlæg. Indlæggene skal falde inden for tidsskriftets faglige og politiske rammer, have en velfunderet fagpolitisk kvalitet og være formuleret i en respektfuld og saglig tone. Redaktionen har ansvaret for at sikre, at disse principper overholdes

Leder:

Om ”dronetrusler” og frygtretorik

I disse dage ser vi, hvordan regering og krigstilhængere igen bruger ”dronetruslen” til at piske en antirussisk stemning op. Selv uden beviser slynges ord som *hybridkrig* og *kapable aktører* ud, og straks bliver Rusland udpeget som den altoverskyggende fjende. Denne frygtretorik er ikke tilfældig; den tjener ét formål: at skabe folkelig accept af stigende militæruddgifter.

Politikere på tværs af fløjtene står nu nærmest i kø for at byde hinanden op i våbenkapløbet. Højrefløjten kræver mere oprustning, men selv dele af venstrefløjten falder i fælden og kritiserer regeringen for ”*fodslæbende beredskab*”. Selv dele af venstrefløjten gentager begreber som *hybridkrig*, opfundet i amerikanske tænketanke for at skabe frygt, og de blæser dermed med i militarismens trompet. Og hvem står klar i kulissen? Amerikanerne, der vil sælge Danmark deres nyeste anti-drone-teknologi.

Men hvad bygger hele hysteri-spiralen egentlig på? Politiet har selv indrømmet, at mange ”dronemeldinger” viser sig at være stjerner eller fly. Ikke desto mindre bruges disse uverificerede observationer og uidentificerede objekter som anledning til massive investeringer i nyt krigsudstyr.

Vi ser det samme mønster igen og igen; frygt og spekulation bruges som løftestang for militarisme. Regeringen taler om en *dronemur* og *neutraliseringssystemer*. Dette er en farlig normalisering af krigslogikken.

I stedet for at lade os rive med af krigshysteriet bør vi stille det afgørende spørgsmål: Hvem gavner det? Hver ny milliard til våbenindustrien er en milliard væk fra sundhed, klima og velfærd. Når milliarder kastes efter nye våbensystemer, sker det samtidig med, at hospitaler lukker sengepladser, skoler mangler lærere, psykisk syge bliver smidt ud af psykiatrien og unge presses af dyre boliger. Penge, der kunne sikre velfærd og grøn omstilling, ender i stedet i hænderne på våbenindustrien. Resultatet er større ulighed.

De få profiterer på krigsophidselsen, mens flertallet må leve med forringelser i deres hverdag. Militarismen gør os ikke sikrere; den gør os fattigere, mere polariserede og fastholder Danmark i Natos kyniske spil.

Vi må afvise den konstante oprustning. Lad os ikke lade frygten for fiktive droner blive undskyldningen for at drive os dybere ind i krigspolitikens blindgyde og forstærke utrygheden og øge uligheden i vores samfund. AH

Frankrig viser vejen ...

Frankrig fører an – igen. Ligesom i 1789 er det også denne gang statens finanser, der har startet folkets oprør mod dets undertykkere, en arrogant og verdensfjern elite. Den Femte Republiks herskere har forgældet landet. Nu vil den have arbejderklassen til at betale gælden, hvilket vil kaste landet endnu længere ud i armod og fortvivlelse. Den herskende franske klasse vil redde sit skind ved at forsøge at hidse forskellige etniske grupper op imod hinanden og få nationen til at føre krig mod andre nationer. Oprustning og krigshetz, racisme og nationalisme skal få folket til at glemme hverdagens trængsler. Det kaldes del og hersk. Men den franske arbejderklasse og ungdom siger NEJ! Alle grupper – unge som gamle, etniske grupper såvel som alle faggrupper – er gået sammen på gaden for at tvinge autokraten Macron til at gå af.

Den 4.-5. oktober 2025 samles aktivister på tværs af politiske og faglige skel fra flere kontinenter for at modvirke den militære og sociale krig, som finanskapitalen fører mod alle verdens folkeslag. Ligesom det arbejdende franske folk har fundet veje og midler til at samles mod uret og udbytning, sådan vil verdens arbejdende befolkninger også findes veje og midler til at stå sammen mod truslen om økonomisk ruin og en altødelæggende verdenskrig. Konferencen i Paris den 4.-5. oktober, som franske og britiske fredsaktivister har taget initiativ til, er et væsentligt skridt i retning af at skabe en uovervindelig krigsmodstand gennem folkenes sammenhold og enhed. Historien viser, at hvis venstrefløjen ikke tager sin mobiliseringsopgave alvorlig, vil fascismen – støttet både finansielt og politisk af Europas elite – mobilisere den enorme vrede og føre bevægelsen mod afgrund og etnisk had.

En delegation fra Rødt Venstre i Danmark deltager naturligvis også i Paris. Også i Danmark forsøger den herskende elite at få arbejderklassen til at ofre sin velfærd og demokratiske rettigheder på krigens alter. Den danske arbejderklasse gør ikke oprør – endnu! Men oprustningsvanviddet kan ikke skjules for befolkningen. Indskrænkning af vores demokratiske rettigheder og udhuling af Danmarks nationale suverænitæt bliver tydeligere for hver dag. Det engang så fredelige Norden har mere end nogensinde brug for konferencen som et konkret skridt på vejen til ægte international solidaritet for at standse krigen i Ukraine og folkemordet i Gaza. For hvis ikke det lykkes at standse krigshelvedet i Østeuropa og Mellemøsten venter samme skæbne os alle i resten af verden

Per Møller Jacobsen

Ali Hansen

Anton Schou

NEJ TIL OPRUSTNING OG KRIG! JA TIL FRED OG VELFÆRD FOR ALLE!

PRESSEMØDE DEN 24. SEPTEMBER 2025, LONDON:

Kamp mod folkedrab er kamp mod vores egne regeringer¹

Indlæg af Jérôme Legavre², fransk parlamentsmedlem for "La France insoumise"³, på pressekonferencen om den internationale antikrigsdemonstration (5. oktober 2025 i Paris), organiseret af FPA⁴, med deltagelse af John Rees⁵ og Brian Eno⁶ ("Stop The War"⁷), samt det britiske parlamentsmedlem og medstifter af "Your Party"⁸, Jeremy Corbyn⁹, afholdt den 23. september 2025 i London.

Jérôme Legavre: Jeg vil gerne rose initiativet til denne pressekonference og takke arrangøren og deltagerne, med hvem vi for et par måneder siden lancerede en bred appel mod krigen, sammen med adskillige parlamentsmedlemmer fra Frankrig, Storbritannien, Spanien, Belgien, Irland, Grækenland og Sverige, samt fagforeningsfolk og kunstnere, herunder Annie Ernaux¹⁰, der har fået Nobelprisen i litteratur. Sammen forbereder vi en international konference mod krigen og folkedrab på det palæstinensiske folk, som vil samle delegationer fra omkring 18 lande og en stor antikrigsdemonstration, der finder sted i Paris den 5. oktober.

Det er umuligt at begynde uden at nævne situationen i Gaza og Palæstina. Jeg vil ikke opremse alle de grusomheder, som staten Israel begår dagligt i Gaza og på Vestbredden. Vi kan se det

1 Denne tekst er en oversættelse af YouTube-videoen: "The fight against genocide is the fight against our governments."

2 Jérôme Legavre (født 1972) er en fransk politiker fra Det Uafhængige Arbejderparti (POI). Han blev medlem af parlamentet for Seine-Saint-Denis' 12. valgkreds i Paris ved det franske lovgivende valg i 2022. Kilde: Wikipedia.

3 La France Insoumise (LFI) er et venstreorienteret politisk parti i Frankrig. Det blev lanceret i 2016 af Jean-Luc Mélenchon, dengang medlem af Europa-Parlamentet. Kilde: Wikipedia.

4 Foreign Press Association (FPA) er en non-profit organisation etableret i 1888 (...). Den organiserer pressebriefinger og arrangementer på centrale steder i London og koordinerer og letter arbejdet for internationale journalister med base i London. Medlemmer af organisationen dækker store britiske nyheder, aktuelle begivenheder, politik, kultur og underholdning og rapporterer fra London tilbage til deres individuelle internationale nyhedskanaler. Kilde: Wikipedia.

5 John Rees (født 1957) er en britisk politisk aktivist, akademiker, journalist og forfatter, der er en del af landsledelsen af "Stop the War Coalition". Kilde: Wikipedia.

6 Brian Peter George Eno (født 1948) er en engelsk musiker, sangskriver, pladeproducer, billedkunstner og aktivist. Han blev valgt som præsident for "Stop the War Coalition" i 2017. Kilde: Wikipedia.

7 "Stop the War Coalition" (StWC), uformelt kendt blot som "Stop the War", er en britisk gruppe, der kæmper mod Storbritanniens involvering i militære konflikter. Den blev etableret den 21. september 2001 for at føre kampagne mod den forudstående krig i Afghanistan. Kilde: Wikipedia.

8 Den 24. juli 2025 annoncerede de tidligere Labour- og nu uafhængige parlamentsmedlemmer Jeremy Corbyn og Zarah Sultana, at de dannede et nyt venstreorienteret politisk parti i Storbritannien, kendt under det midlertidige navn "Your Party". Et permanent navn for partiet er endnu ikke fastlagt. En stiftende konference baseret på en sorteringsproces er planlagt til november 2025. Kilde: Wikipedia.

9 Jeremy Bernard Corbyn (født 1949) er en britisk politiker, der har været medlem af parlamentet siden 1983. (...) Efter Ed Milibands tilbagetræden, efter at Labourpartiet havde tabt parlamentsvalget i 2015, vandt Corbyn partiledervalget i 2015 som hans efterfølger. Labourpartiets medlemstal steg kraftigt, både under lederskabskampagnen og efter hans valg. Kilde: Wikipedia.

10 Annie Ernaux (født 1940) er en fransk forfatter og professor i litteratur. (...) Hun blev tildelt Nobelprisen i litteratur i 2022 (...). Kilde: Wikipedia.

tydeligt. Netanyahus sande mål i denne krig er den systematiske udryddelse og fordrivelse af en hel befolkning. Det handler om at sætte en stopper for det palæstinensiske folk én gang for alle.

Dette sker og er kun muligt med de forskellige regeringers medvirken. Jeg henviser selvfølgelig til den amerikanske regering, den britiske regering, men også den franske regering, som praler af at have anerkendt den palæstinensiske stat, og alligevel fortsætter med at sælge våben til Israel. Ammunition, militært udstyr, alt, hvad der passerer gennem deres havne og lufthavne, dræber børn, kvinder og mænd i Gaza og på Vestbredden hver dag.

Jeg vil gerne rose de titusindvis af mennesker i Italien, der i går besluttede at strejke og demonstrere i massevis mod folkedrab, mod Meloni-regeringens medvirken. Jeg har en særlig tanke til havnearbejderne i Genova og deres fagforening, hvis talsmand underskrev vores opfordring og nu er om bord på flotillen til Gaza, som erklærede: *"Hvis vi mister kontakten med vores skibe, med vores kammerater, selv i bare 20 minutter, vil vi lamme hele Europa."* De har vores fulde støtte: De viser os vejen frem. Jeg vil gerne hylde alle aktivisterne, inklusive mine kolleger og parlamentskolleger fra LFI, som i øjeblikket sejler med flotillen for at bryde blokaden af Gaza.

Alle disse initiativer er knyttet til den igangværende og ubarmhjertige mobilisering af folket. Jeg tænker især på de kraftfulde demonstrationer, der har fundet sted her i Storbritannien. Kampen mod folkedrab er kampen mod vores regeringer. Hvis jeg understreger rædslerne ved det, der sker i Palæstina, så kraftigt, er det fordi knusningen af et helt folk er fremtiden, det ansigt, som dette system og dets regerings løfte til hele menneskeheden er.

Det er derfor, at LFI i Frankrig støtter og kræver sanktioner, øjeblikkelig embargo på våbenleverancer og suspension af alle kommercielle, akademiske, videnskabelige og kulturelle aftaler med Israel.

Som I ved, er den franske regering for nylig kollapsede. I sig selv og ud fra mit synspunkt er det en fremragende nyhed. Men præsident Macron, som absolut nægter at opgive sin politik, har ud nævnt sin forsvarsminister, sin krigsminister, til premierminister. Sikke et symbol: den nuværende premierminister garanterer våbenleverancerne til Israel, som i 2024 beløb sig til 22 millioner euro.

Det er ham, der i 2023, mens krigen i Ukraine allerede havde kostet hundredtusindvis af ukrainske og russiske liv, sagde: *"Vi må erkende, at krigen i Ukraine er en mulighed for den franske våbenindustri. Frankrig er i øjeblikket den næststørste våbeneksportør i verden."*

Og den nye premierminister har til opgave at vedtage et budget, der vil skære i skoler, hospitaler, offentlige tjenester og social sikring og ydelser for milliarder af euro. Alle budgetter bliver beskåret i et land med 10 millioner mennesker, der lever i fattigdom. Alle budgetter undtagen dem til de undertrykkende styrker og militæret, som stiger.

Den nuværende premierminister er en af dem, der godkendte Macrons beslutning om at adlyde Donald Trumps ordrer, som kræver, at militæruddgifterne i hver NATO-medlemsstat øges til 5% af BNP.

Realiteten er, at de marcherer mod krig. At ødelægge og plyndre velfærd, offentlige tjenester og sociale budgetter er ikke længere nok for dem; de vil have mere. Og de forbereder sig på det.

Samtidig har Trump i USA iværksat en sand heksejagt mod immigranter og forsøger at påtvinge et McCarthyistisk¹¹ klima ved at intimidere og angribe enhver, der gør modstand.

Den franske regering, og den er ikke alene, med sin politik med racistisk stigmatisering og diskrimination mod visse dele af befolkningen, giver næring til de værste tendenser og den yderste højrefløj.

Men når jeg ser på situationen, er jeg fast overbevist om, at der er en meget dyb ambition blandt folket, blandt arbejderne: Tingene skal ændres radikalt. Den 10. september gik en halv million mennesker i mit land, uden at vente på nogen opfordring fra de nationale fagforeninger, på gaden med ét krav: *"Blokér alt, Macron skal gå af!"*

Og den 18. september demonstrerede mere end en million mennesker med deres fagforeninger. Jeg så det forslag, der blev vedtaget her på "The Trade Union Congress"¹² konvent, mod stigende militærudgifter. Det er et enormt grebspunkt, ikke kun i Storbritannien, men i hele Europa.

Virkeligheden er, at tiden ikke er til kompromis eller aftaler med systemet, med dets ledere, der profiterer af den ødelæggelse og det kaos, de skaber, et system, der fører til barbari.

Nu er det tid til at forene aktivisterne, de kræfter, der kæmper og handler for at bryde afgørende med dette system. Og de vil især mødes i Paris den 4. og 5. oktober. Tak for jeres opmærksomhed.

Var Ruslands angreb på Ukraine "uprovokeret" – eller er sandheden igen blevet krigens første offer?

Af Anton Schou

Mette Frederiksen og EU's forstyrrede fjendebillede!

Statsminister Mette Frederiksen sagde i et interview til dagbladet "Politiken" den 13. december 2024: *"De mørke kræfter har forenet sig på en måde, som er en ny situation. Derfor er demokratiene i en meget farligere situation end før i vores levetid. Den eneste vej igennem det er at kæmpe for det. (...) De mørke kræfter er ikke bare Putin, men det stadig tættere samarbejde mellem Iran, Nordkorea og Rusland. (...) Det er desværre bakket op af Kina."*

I en kommentar til de nylige fredsfølere mellem USA, Rusland og Ukraine den 16. august 2025 sagde hun til TV2: *"Jeg tror ikke, at vi kan tillægge Putins ord nogen værdi. Jeg tror ikke, at han ønsker fred. (...) Jeg erkender blankt, at jeg er mere på det hold, der tror på, man skal vinde militært over Rusland, fordi når de har viljen til at slå europæere ihjel, så bliver vi også nødt til at have viljen til at forsvare sig selv."*

11 *McCarthyisme* er en politisk praksis defineret af politisk undertrykkelse og forfølgelse af venstreorienterede individer og en kampagne, der spreder frygt for kommunistisk og sovjetisk indflydelse på amerikanske institutioner og for sovjetisk spionage i USA i slutningen af 1940'erne til 1950'erne, (...) også kendt som McCarthy-tiden. Kilde: Wikipedia.

12 *"Trades Union Congress"* (TUC) er en faglig landsorganisation, en sammenslutning af fagforeninger, der tilsammen repræsenterer de fleste organiserede arbejdere i England og Wales. Der er 48 tilknyttede fagforeninger med ialt omkring 5,5 millioner medlemmer. Kilde: Wikipedia.

Den 19. samme måned udtalte hun til TV2: *"Når vi overhovedet diskuterer sikkerhedsgarantier, er det fordi, der ikke er nogen, der reelt tror, man kan stole på Putin. Det handler om, hvis vi lykkes med at få en våbenhvile og en fredsaftale, at angrebene ikke kommer tilbage eller rettes mod andre steder i Europa. Så sikkerhedsgarantier er flere ting. Blandt andet at sikre, at der er en hær i Ukraine, der kan kæmpe imod Rusland. (...) Jeg mener ikke, at der er nogen tvivl om, at Rusland har viljen til at angribe ind i Europa, også andre steder end i Ukraine. Så vi må ikke forlade det militære spor. Det kan gå grueligt galt."*

For at indramme Frederiksens "narrativ" om de "mørke kræfter" i verdens sydøstlige dele mangler vi så lige hendes indledende kommentar til Ruslands "særlige militære operation" mod Ukraine på statsministeriets hjemmeside den 27. februar 2022: *"Natten til torsdag, den 24. februar 2022 blev Europa og verden for evigt forandret. Ukraine blev brutalt angrebet. Rusland invaderede grusomt og uprovokeret – et fredeligt og demokratisk land."*

Sådan lyder fortællingen om Rusland blandt de fleste af Europas ledere: Vi skal "vinde militært over Rusland." Forhandlingsvejen er helt opgivet til fordel for de ultimative krav. Tror de virkelig, at de kan "vinde" over et Rusland, bakket op af Kina, Iran og Nordkorea? Eller tjener krigsretorikken i virkeligheden til at aflede de europæiske befolkningers opmærksomhed fra det væsentligste, nemlig EU's arbejderfjendske og autoritære politik?

Påstanden om, at "Rusland har viljen til at angribe Europa" er grebet ud af den blå luft. Det samme er påstanden om, at Ukraine er "fredeligt og demokratisk", og at angrebet var "uprovokeret". Den langsomme russiske fremrykning i Ukraine har varet i over 3 år. Landet har vanskeligt ved at nå sine militære mål. Putin har aldrig sagt, at han ønsker at genskabe det forgangne sovjetiske rige. Rusland har hverken evnen, viljen eller interesse i at angribe Europa. Ukraine regeres i dag af et illegitimt styre, der kom til magten ved et statskup i 2014. Og Ukraine er blandt Europas mest korrupte lande.¹³

Baggrunden for den nuværende "øst-vest-konflikt"

I virkeligheden startede modsætningsforholdet mellem det kapitalistiske Vesten og Rusland helt tilbage til oktober 1917, da Lenins og Trotskijs bolsjevikker erobrede magten i Rusland i sidste del af Første Verdenskrig. Bolsjevikkerne indgik fred med centralmagterne i 1918. Af frygt for at bolsjevikkerne ville sprede en revolutionær "smitte" til resten af verden, sendte 14 kapitalistiske lande ca. 200.000 frivillige tropper ind i Rusland med det formål at "kvæle bolsjevismen i sin vugge" (Churchill). En ny øst/vest konflikt var startet, og den er fortsat indtil nu, selv om USSR ikke længere findes. Den Vestlige kapitalistiske imperialisme har aldrig villet eller kunnet affinde sig med, at der er områder af verden, som den ikke kan udplyndre.

Efter Lenins død i 1924 tilranede Joseph Stalin sig diktatorisk magt i slutningen af 1920'erne som repræsentant for et mægtigt herskende bureaukrati. Han havde opgivet den gamle kommunistiske tanke om en proletarisk verdensrevolution som forudsætningen for opbygning af socialismen i Rusland. Og han hævdede, at man kunne opbygge socialismen i ét land uden hjælp udefra, blot der var tid nok, og Rusland havde et tilstrækkeligt stærkt militær.

13 Kilde: <https://tradingeconomics.com/country-list/corruption-index?continent=europe>

Den uigennemførlige idé led naturligvis skibbrud. I december 1991 opløste det herskende stalinistiske bureaukrati bevidst USSR, plyndrede arbejderstaten for sine værdier og forvandlede sig til et "rødt borgerskab", parat til at træde ind på verdensmarkedet som udbyttende af det russiske proletariat. Men heller ikke det lykkedes. Det russiske "røde" borgerskab er aldrig lukket ind i varmen af den Vestlige imperialisme.

USSR's opløsning skønnes de følgende år at have kostet mindst en million tidligere sovjetborgere livet. Lønninger og pensioner blev ikke udbetalt; arbejdsløsheden eksploderede; fattigdommen ligeså. Rusland var på randen af sammenbrud. Og den Vestlige kapitalistiske imperialisme ønskede at gøre landet til en lydstat, udplyndre dets naturressourcer og udbytte landets billige arbejdskraft.

Men i 1999 trådte den korrupte, fordrukne og svage Boris Jeltsin tilbage og overlod præsidentposten til den hidtil ukendte apparatjik Vladimir Putin. Fra da af begyndte Ruslands økonomiske og militære magt at tiltage.

Russisk skuffelse og bitterhed over Vestens løftebrud

I forbindelse med indgåelsen af den såkaldte "2+4-aftale" om Tysklands genforening i oktober 1990 afgav den amerikanske udenrigsminister James Baker et mundtligt løfte til USSR's præsident, at NATO "ikke blive flyttet en tomme østpå". Den daværende vesttyske kansler Helmut Kohl og den britiske premierminister John Major bekræftede løftet offentligt.

Men løftet var mundtligt. Derfor hævder Vesten, at det ikke har juridisk gyldighed! Vesten holdt ikke sit løfte. Skuffelse og bitterhed bredte sig i den russiske ledelse efterhånden som NATO begyndte at brede sig østpå.¹⁴

De første østudvidelser kom i 1999 med Polen, Tjekkiet og Ungarn, efterfulgt af en større udvidelse i 2004 med de baltiske lande (Estland, Letland, Litauen), Slovenien, Slovakiet, Bulgarien og Rumænien. Yderligere udvidelser inkluderede Albanien og Kroatien i 2009, Montenegro i 2017 og Nordmakedonien i 2020, med de seneste nye medlemmer Finland i 2023 og Sverige i 2024.

Det har ikke skortet på advarsler fra russiske ledere siden indgåelsen af "2+4-aftalen". Dagbladet "Information" skrev den 13. januar 2022: "Boris Jeltsin, der i 1991 havde talt for, at Rusland på et tidspunkt selv skulle tilslutte sig NATO, understregede i 1993 over for USA's præsident Bill Clinton, at enhver yderligere udvidelse af NATO mod øst ville være i strid med ånden i 1990-traktaten."¹⁵

På hjemmesiden "Ræson" fra 28. 10 2022 hedder det: "Jeltsin gentog sine advarsler i en personlig, dybt fortrolig samtale med Clinton under dennes besøg i Moskva d. 10. maj 1995. Ifølge det nyligt afklassificerede amerikanske samtalereferat sagde Jeltsin bl.a.: "Jeg ser intet andet end ydmygelse for Rusland, hvis I fortsætter. Hvordan tror I, det ser ud for os".¹⁶

I 2007 sagde den russiske præsident Putin i en tale på en sikkerhedskonference i München: "NATO har anbragt sine frontstyrker ved vores grænser. Denne udvidelse udgør en alvorlig provoka-

14 Se artikel "Myte eller virkelighed? Rusland føler sig forrådt af NATO efter Den Kolde Krig" i dagbladet "Information" den 13. januar 2022, hvori der bl.a. står: "Gennemskuede Rusland 1990-aftalens betydning for de øvrige warszawapagtlande? Ja, mange russiske politiske beslutningstagere var netop imod de indrømmelser, Gorbatsjov gav på det tidspunkt. Især på grund af de implikationer det kunne få, og rent faktisk også fik, for det øvrige Østeuropa. Vel fik Rusland mundtlige forsikringer om, hvor grænserne for NATO's ekspansion gik, men skriftlige garantier fik det aldrig."

15 <https://www.raeson.dk/2022/poul-villaume-saadan-kunne-ukraine-krigen-vaere-undgaaet/>

16 Kilde: <https://www.raeson.dk/2022/poul-villaume-saadan-kunne-ukraine-krigen-vaere-undgaaet/>

tion, der reducerer niveauet af gensidig tillid. Og vi har ret til at spørge: mod hvem er denne udvidelse tiltænkt? Og hvad skete der med de forsikringer, vores vestlige partnere gav efter opløsningen af Warszawa-pagten?”¹⁷

I 2008 imødekom et NATO-topmøde ”Ukraines og Georgiens ønsker om at blive medlemmer” i fremtiden. Det skabte for alvor uro i Rusland, der frygtede et NATO på Ruslands dørtrin.

Lige før Ruslands hær invaderede Ukraine, forklarede Vladimir Putin i en tale i februar 2022 sine motiver. Hans første og vigtigste argument var: ”Jeg henviser til NATO's udvidelse mod øst, som flytter sin militære infrastruktur stadig tættere på den russiske grænse.”¹⁸ For kort tid siden fremsatte Putin i en tale ved det nyligt afholdte SCO-topmøde¹⁹ i Kina en lignende begrundelse.

Bør de enkelte lande i deres indbyrdes relationer ikke tage hensyn til hinandens holdninger og opfattelse? Ifølge Mette Frederiksen skal man se bort fra sådanne bekymrede udsagn fra russerne, især fra Putin – for han er jo ”ikke til at stole på”!

Vestens kritikere af NATO-udvidelsen mod Øst og neo-konservatismen

I juni 1997 underskrev 50 prominente politiske eksperter et åbent brev til præsident Bill Clinton²⁰, hvor de kaldte Amerikas forsøg på at udvide NATO for ”en politisk fejl af historiske dimensioner”. De konkluderede: ”Rusland udgør ikke længere en trussel mod sine vestlige naboer, og nationerne i Central- og Østeuropa er ikke i fare. Af denne grund, og de andre ovennævnte, mener vi, at NATO-udvidelse hverken er nødvendig eller ønskelig, og at denne dårligt udtænkte politik kan og bør sættes på pause.”

Den navnkundige amerikanske diplomat George Kennan kaldte i en artikel i ”The New York Times” den 5. februar 1997 NATO's udvidelse mod øst for en ”skæbnsvanger fejl”²¹.

I 2008 skrev den amerikanske ambassadør i Moskva, William J. Burns, et brev til det amerikanske udenrigsministerium, hvori han sagde: ”Ukraines indtræden i NATO er den lyseste af alle røde linjer for den russiske elite. Fra dummernikkerne i Kremles mørke afkroge til Putins skarpeste liberale kritikere har jeg endnu ikke fundet nogen, der ser Ukraine i NATO som andet end en direkte udfordring af russiske interesser.”²²

Robert Gates, forsvarsminister i Bush- og Obama-regeringerne skrev i sine erindringer, at ”forsøge på at få Georgien og Ukraine ind i NATO var virkelig at gå for langt”²³

Men hos Mette Frederiksen, hendes regering og europæiske kolleger er den udbredte holdning, at sådanne indsigtfulde overvejelser fra så erfarne diplomater og politikere behøver man – lige

17 Se hele talens ordlyd. Kilde: https://is.muni.cz/th/xlghl/DP_Fillinger_Speeches.pdf

18 Se Putins tale den 24. februar 2022. <http://en.kremlin.ru/events/president/news/67843>

19 SCO = The Shanghai Cooperation Organisation

20 Se den fulde ordlyd af brevet på hjemmesiden ”Arms Control Association”.

Kilde: <https://www.armscontrol.org/act/1997-06/arms-control-today/opposition-nato-expansion>

21 Kilde: <https://www.nytimes.com/1997/02/05/opinion/a-fateful-error.html?searchResultPosition=6>

22 I brevet fra USA's ambassadør i Moskva, William J. Burns, til udenrigsminister Condoleezza Rice, skrev han desuden: ”Sagt lige ud er opfattelsen, at en udvidelse af NATO ville være den mest skæbnsvangre fejl i amerikansk politik i hele æraen efter den kolde krig.” <https://nsarchive.gwu.edu/document/28671-2022-06-30saloncom>

23 Se artiklen fra ”CATO INSTITUTE”: ”The U.S. and NATO Helped Trigger the Ukraine War. It's Not 'Siding With Putin' to Admit It” (”USA og NATO hjalp med at udløse Ukraine-krigen. Det er ikke det samme som, at 'være på Putins side' at indrømme det.”), 7. marts 2022, hvor Gates' udsagn citeres. Kilde: <https://www.cato.org/commentary/us-nato-helped-trigger-ukraine-war-its-not-siding-putin-admit-it>

som de russiske – ikke at spille tid på! Til gengæld har EU-politikerne hele tiden købt ind på strategien med inddæmning og svækkelse af Rusland.

USA's forhenværende udenrigspolitisk rådgiver, Zbigniew Brzezinski skrev i 1997 en bog med titlen *"The Grand Chessboard"*, hvori han fremlagde sin strategi. Wikipedia sammenfatter den således: *"Brzezinski var skeptisk over for en genoplivning af den russiske magt og så derfor negativt på den tidligere KGB-agent Vladimir Putin, efterfølger efter Boris Jeltsin. I denne ånd blev han en af de førende fortalere for NATO-udvidelse. Han skrev i 1998, at "uden Ukraine ophører Rusland med at være et eurasiske imperium." I 1997 talte han for et "løst konfødereret Rusland - bestående af et europæisk Rusland, en sibirisk republik og en fjernøstlig republik", da et "decentraliseret Rusland ville være mindre modtageligt for imperial mobilisering".*

Målet med denne neo-konservative inddæmning er altså at dele og svække Rusland i en "konføderation (løst forbund)" af tre mindre republikker. Allerede med George W. Bush' tiltræden som USA's præsident i 2001 og udnævnelsen af Dick Cheney blev neo-konservatismen førende i landets udenrigspolitik. "Danmarks Nationalleksikon" definerer neo-konservatismen således: *"Ifølge (...) neokonservatisme(n) repræsenterede USA nogle universelle værdier som frihed og demokrati, og det skulle være landets opgave at sprede disse til resten af verden, om nødvendigt med militære midler."* Neo-konservatismen dominerer stadig amerikansk politik under Trump. Men som præsident for USA's imperialisme forsøger han desperat at komme ud af den ukrainske stedfortræderkrig for bedre at kunne koncentrere sig om en krig med Kina.

Fra Majdan-kuppet i 2014 frem til i dag

I en samtale med Slovakiets præsident Robert Fico på "Shanghai Cooperation Organisation" (SCO) topmødet i Kina den 2. 9. 2025 sammenfattede Ruslands præsident Putin forløbet af konflikten mellem Rusland og Ukraine på følgende måde:

"Konflikten i Ukraine, det har jeg allerede sagt mange gange (...), skyldes ikke vores aggressive adfærd. Den er forbundet med det faktum, at Vesten har muliggjort gennemførelsen af et statskup i Ukraine. (...) På trods af at (...) Polen, Frankrig og Tyskland, underskrev sig som garanter for aftalen mellem myndighederne og oppositionen i 2014 i Ukraine, fandt et statskup sted blot et par dage senere, og de, der gav garantiene i aftalen mellem oppositionen og præsidenten, rørte ikke en finger for at bringe den politiske proces i Ukraine tilbage til det konstitutionelle område, men begyndte at støtte dem, der udførte statskuppet.

Det var her, konflikten begyndte, for derefter begyndte begivenhederne på Krim og begivenhederne i Donbass (...). Vi har intet andet mål end at forsvare vores interesser, for den anden side af medaljen er, at NATO forsøger at opsluge næsten hele det post-sovjetiske område. Vi blev tvunget til at reagere på det. Dette er problemet.

Vores nylige kontakter med præsident Trump (...) har vist, at vi bliver hørt af den nye administration. For hvis vi havde talt om dette med (...) præsident Biden, ville ingen have lyttet til os (...). Nu ser vi, at en gensidig forståelse udvikler sig. (...) Hvad angår Ruslands aggressive planer mod Europa, vil jeg gerne endnu en gang understrege, at dette er det rene vrøvl, der absolut ikke har noget grundlag. (...) Hvad angår Ukraines medlemskab af EU, har vi aldrig gjort indsigelse mod dette.

NATO er en anden sag. Vi taler om Den Russiske Føderations sikkerhed, ikke kun i dag, men også på lang sigt. (...) Vi anser den for uacceptabel.²⁴

Putin har ret: Majdan-kuppet i 2014 satte gang i et forløb, der endte med Ruslands angreb på Ukraine. Kuppet var hjulpet i gang af den amerikanske efterretningstjeneste, og blev organiseret af antirusiske kræfter. Da disse kræfter var kommet til magten, begyndte de med at indføre russisk-fjendtlige sproglove: "Grænseforeningens" hjemmeside skriver følgende om den problematik:

*"Eksempelvis blev der i 2017 vedtaget en uddannelseslov, der skulle gøre ukrainsk obligatorisk fra 5. klassetrin. Uddannelsesloven udløste heftige protester fra det russiske mindretals side (...) i Ukraine. (...) I 2019 vedtog det ukrainske parlament en ny sproglov, der skulle sikre, at ukrainsk blev statsprog. Så sent som i januar i år udtrykte Human Rights Watch bekymring over sproglovens indvirkning på mindretalsprog i Ukraine, herunder russisk (...)."*²⁵

Putin kunne også have fremført, at Vesten med USA og Storbritannien i spidsen saboterede alle forsøg på at opnå fred mellem Ukraine og Rusland. Det gælder både i forbindelse med de såkaldte "Minsk-aftaler 2014-15 og Istanbul-aftalen efter krigens start. Dagbladet "Information" bragte den 2. april 2025 en artikel hvori det bl.a. hedder: *"Meget tyder på, at Ukraine og Rusland i april 2022 var på nippet til at slutte fred på betingelser, som begge parter kunne leve med, men at muligheden blev blokeret af Vesten."*

International lov og kritikken af Vestens adfærd giver ikke Rusland ret til at angribe Ukraine. Men angrebet var **IKKE** som hævdet **UPROVOKERET!** Rusland reagerede i 2022 på samme måde som USA reagerede i 1962, da USSR på Cuba opstillede missiler, der kunne ramme USA med atomvåben. USA truede med at svare igen på USSR's provokation med militære midler. Tredje Verdenskrig blev undgået, fordi begge parter indgik en indbyrdes aftale.

Mette Frederiksen og Co. spiller "russisk roulette" med verdens sikkerhed!

Selv om Rusland føler sig snydt af NATO og truet af dens udvidelse østpå, så end ikke overvejer Mette Frederiksen og Co. at prøve at forstå modpartens synspunkt. Krig er for dem åbenbart den eneste løsning!

I en samtale med Zhang Weiwei, dekan ved "China Institute, Fudan University", siger den skandinaviske fredsforsker Jan Øberg: *"Man kunne sige, at Socialdemokraterne i alle de nordiske lande har været bærere af social udvikling, og at de er holdt op med at være det. Hvis du spørger mig, er det kun navnet tilbage i dag. Det er ikke socialt, og det er ikke demokratisk. Det er militarist-isk og neoliberalt."*²⁶

I dag kan EU ikke forvente hjælp fra en uberegnelig Donald Trump, der mere og mere minder om brandmanden, der prøver at slukke verdens ildebrande med benzin i slangerne. EU's politikere taler i ramme alvor om at *"sende tropper til Ukraine"*, og den danske regering har netop givet lov til, at ukrainske firmaer producerer våben i Danmark til brug i Ukraine. Den voksende støtte til Ukraines krig mod Rusland øger risikoen for russisk sabotage på dansk grund.

24 Kilde: YouTube-video: "BREAKING NEWS: Russia's Putin Meets Slovak PM Fico in Beijing During Victory Day | AC1G", den 2. 9. 2025.

25 Kilde: <https://graenseforeningen.dk/magasinet-graensen-nr-2-april-2022/mindretal-i-ukraine-bruges-som-et-paaskud-krig>

26 Kilde: YouTube videoen: "What went wrong in Sweden", august 2025.

Selvopfundne trusler om faren for angreb fra øst forvandles til "selvopfyldelsens profeti". Man forbereder sig på krig ved selv at øge faren for krig! EU og dens regeringer satser på, at trusler om krig vil få befolkningerne til at glemme den sociale krig, som de samtidig fører mod dem. Reelt blokerer EU's og EU-regeringerne urimelig krav til Rusland om at acceptere Vestlige tropper i Ukraine for enhver varig fred endside blot en våbenhvile.

Kan Kinas bureaukratiske styre sikre en varig fred?

Ifølge den kinesiske præsident Xi Jinping er en ny verdensorden ved at blive skabt på basis af det såkaldte Globale Syds krav om at få del i Vestens økonomiske udvikling og politiske indflydelse. Men Kina hverken vil eller kan omstyrte den herskende kapitalistiske verdensorden, hvis dramatiske nedtur – forstærket af Trump-administrationens paranoide og uberegnelige adfærd – på sigt uundgåeligt vil komme til at påvirke Kina. Det er selvfølgelig enhver revolutionær marxists pligt at forsvare Kina mod imperialistiske angreb

Kinas utrolige økonomiske og sociale succes – i sidste ende har den proletariske kinesiske revolution i 1949 som forudsætning – beskytter ikke landet fra de modsætninger, der sønderriver resten af verden. Officielt undlader Kina at blande sig i andre landes "indre anliggender". Men også Kina står over for valget mellem kapitalistisk barbari og socialisme. Trods navnet på det parti, der regerer Kina, nemlig "Kinas Kommunistiske Parti", forsøger landets bureaukratiske styre ikke at udbrede "socialismen" til andre lande. Man må også spørge, hvordan det kinesiske styre vil reagere på klassekampens skærpelse i verdens andre lande. En sådan udvikling vil uden tvivl påvirke både den kinesiske befolkning og styre. Vil Kinas bureaukratiske styre af frygt for landets afstabilisering forsøge at lægge en dæmper på en sådan udvikling?

Så længere kapitalismen består i det meste af verden, kan krig ikke afskaffes. Kampen for fred i verden vil også fremover sikkert vinde mange sejre og opnå mange delresultater, men de vil altid være usikre og aldrig varige, så længe den socialistiske verdensrevolution ikke har sejret. Og her vil det kinesiske Kommunistparti ikke være til nogen hjælp for den internationale arbejderklasse.

Macron udnævner krigsminister til premierminister

Artikel fra tidsskriftet "Soziale Politik & Demokratie", nr. 536, den 2. september 2025

For anden gang på ni måneder, og for første gang i den Femte Republiks²⁷ historie, blev premierministeren afsat ved en tillidsafstemning i den franske nationalforsamling.

"Republikkens præsident blandt ruiner", lød lederartiklen i "Le Monde"²⁸ den 10. september og bladet tilføjede: "Katastrofen (...) er total".

Macron, der har nået et nyt lavpunkt med blot 17 % i meningsmålingerne og er centrum for den arbejdende befolknings vrede – to tred-

27 Den 5. Republik er Frankrigs nuværende politiske system, der indførtes med Den franske forfatning 1958 og afløste den kollapsede 4. Republik. Den nye forfatning har til hensigt at styrke den udøvende magt (præsidenten), idet perioden efter 2. verdenskrig var præget af svage regeringer og talrige parlamentsvalg. Kilde: Wikipedia.

28 "Le Monde" er en af Frankrigs førende aviser. Kilde: Wikipedia.

jedele af franskmændene kræver hans afgang – ventede ikke længe med at annoncere Bayrou²⁹ efterfølger.

Den 10. september, samtidig med at Macron overdrog magten til Lecornu³⁰, kom den dybe afvisning fra flertallet af befolkningen til udtryk i en massiv mobilisering med betydelige bloka- der og magtfulde demonstrationer, der involve- rede hundredtusindvis af mennesker.

De, der gik på gaden den 10. september, øns- kedet et radikalt brud. Sloganet *”Macron dé- mission!”* (*”Macron gå af!”*) blev råbt særligt ofte. Denne enorme mobilisering fandt sted på trods af, fagforeningernes ledelse afviste at ud- sende en fælles opfordring til den.

Hundredvis af fagforeningsafdelinger og -for- bund, især fra CGT³¹, men også FO³², besluttede at forpligte sig fuldt ud til 10. september-bevæ- gelsen, og at gøre det offentligt. Det førte til strejker i mange sektorer med en deltagelsesan- del på 50%, 60% eller endda 80%. I sidste ende udsendte CGT's ledelse en opfordring til 10. september. Endelig sluttede *”Solidaires”*³³ og hele afdelinger af FSU³⁴ sig også til opfordrin- gen.

Krigsminister som premierminister

Macrons valg af krigsminister Lecornu er sym- bolsk. Han valgte den mand som premiermini- ster, der planlægger at øge militærbudgettet til 57 milliarder euro i år og derefter til 64 milliar- der euro næste år, hvilket fordobler militæru-

gifterne på 10 år. Lecornu har ført Emmanuel Macrons krigeriske og arbejderfjendske politik med urokkelig loyalitet i otte år.

Macron har også søgt en løsning, der ville muliggøre direkte eller indirekte støtte fra Soci- alistpartiet³⁵ (PS). Lecornu vil utvivlsomt kunne regne med Socialistpartiet i spørgsmålet om mi- litært udstyr.

”Jeg vil stemme for, at fransk militært perso- nel indsættes i Ukraine”, siger Olivier Faure³⁶, parlamentsmedlem for PS.

Når det kommer til forsvar, har PS faktisk al- drig lagt skjul på sin støtte til et præsidentielt flertal. Husk, at PS' parlamentariske gruppele- der, Boris Vallaud, i marts sidste år udtalte i Par- lamentet om situationen i Ukraine og sikkerhe- den i Europa: *”Vi fortæller regeringen, at den kun vil finde afgørende støtte i vores rækker til de initiativer, den vil tage for at forsvare Ukra- ine (...). For os socialister er der behov for mere og hurtigere handling: levering af våben, flere våben (...). Socialisterne er klar til, at Frankrig, i tilfælde af en fredsaftale, deltager i de bataljo- ner, der skal være på stedet.”* Faure bekræftede netop dette i et indlæg på X: *”Jeg vil stemme for, at fransk militært personel indsættes i U- kraine.”*

”Rassemblement Nationale” (*”National Sam- ling”*) er også utvetydig i denne sag: Da parla- mentsmedlem Jean-Philippe Tanguy fra Somme blev spurgt den 13. juli, sagde han: *”I mange år har Marine Le Pen bedt om flere ressourcer til*

29 François R. J. L. Bayrou var Frankrigs premierminister fra december 2024 til september 2025. Kilde: Wikipedia.

30 Sébastien Lecornu har siden 9. september 2025 har været Frankrigs premierminister. Før da var han krigsminister. Kilde: Wikipedia.

31 *Confédération Générale du Travail* (CGT) er en faglig landsorganisation, grundlagt i 1895 i byen Limoges. Det er den næststørste af de fem store franske faglige landsorganisationer. Kilde: Wikipedia.

32 *Confédération Générale du Travail – Force Ouvrière*, eller blot *Force Ouvrière*, **FO**, er en af de fem største faglige landsorganisationer i Frankrig. Med hensyn til følgereskare er den den tredjestørste efter CGT og CFDT. Kilde: Wiki-
pedia.

33 *”Solidaires”* eller *Solidaires Unitaires Démocratiques* (SUD) er en fransk gruppe af fagforeninger. Kilde: Wikipedia.

34 *”Fédération syndicale unitaire”* er det største fagforbund inden for uddannelsessektoren i Frankrig og den største fagforening i den offentlige sektor. Kilde: Wikipedia.

35 *”Parti Socialiste”* (PS) var indtil 2017 det største venstreorienterede politiske parti i Frankrig. Kilde: Wikipedia.

36 *Olivier Faure* er en fransk politiker fra Socialistpartiet. Kilde: Wikipedia.

vores hære. Vi støttede hr. Lecornus militærplanlægningslov.”

Men det overvældende flertal af den arbejdende befolkning siger nej. Dette afspejles i deres afvisning ved valget, deres afvisning af folkekræfterne i Gaza, krigen i Ukraine og andre steder. Demonstrationer, strejker – på tværs af alle sociale klasser, blandt arbejdere, unge mennesker...

Og for de kræfter, der nægter at bryde; dem, der bekymrede for ”stabilitet”, beskytter den Femte Republik; dem, der organiserer sig i den herskende classes tjeneste for at opretholde den eksisterende orden – for dem tiden er ved at løbe ud.

Masserne, der ikke længere ønsker at blive undertrykt for at fede de rige op, stræber efter et radikalt brud.

Beslutningen om at mobilisere 80.000 politibetjente til den 10. september viser, at magthaverne har forstået, at masserne faktisk bevæger sig mod et radikalt brud og forbereder sig på det.

De kraftige demonstrationer med over en million mennesker over hele Frankrig den 18. september viser dette.

I denne situation har ”La France Insoumise” (LFI)³⁷ indledt en rigsretssag³⁸ mod den franske præsident Emmanuel Macron. Et af dets slogans er: ”Ud med Emmanuel Macron!”

Korrespondent, 10./18. september 2025

Jérôme Legavre (LFI-parlamentsmedlem):

”Sébastien Lecornu sagde i 2023 sagde, at krigen i Ukraine var en mulighed for den franske våbenindustri... Det er passende, for det er præcist, hvad Faure og Glucksmann også mener. Men flertallet ønsker ikke det!”

Det Uafhængige Arbejderparti” (POI)³⁹:

”På de forberedende møder på tærsklen til den store mobilisering blev følgende krav gentagne gange fremsat: ’Milliarder til skoler og hospitaler, ikke til krig!’ Macron udnævner sin krigsminister til premierminister. Mere end nogensinde er budskabet: Ingen euro, intet liv til deres krig! Bryd med Macron og hans politik!”

37 ”La France insoumise”, forkortet LFI (dansk: Det ukuelige Frankrig, Det rebelske Frankrig eller Det oprørske Frankrig) er et fransk venstreorienteret parti, der blev stiftet af Jean-Luc Mélenchon den 10. februar 2016. Ved det franske præsidentvalgs første runde den 23. april 2017 fik Jean-Luc Mélenchon 19,58 procent af stemmerne. Han blev dermed nummer fire i første valgrunde, og gik ikke videre til valgets anden runde den 7. maj 2017. Kilde: Wikipedia.

38 ”Le Monde” skrev den 17. september 2024: ”Det radikale venstreorienterede parti La France Insoumise (LFI)’s forsøg på at fjerne Emmanuel Macron fra embedet bestod et første afgørende skridt tirsdag den 17. september. Assemblée Nationale præsidium, institutionens øverste beslutningstagende organ, godkendte den procedure, der blev indledt af LFI, med støtte fra De Grønne, Kommunisterne og endda Socialisterne. Siden det lange sene nattemøde ved indsættelsen af den 27. lovgivende forsamling den 19. juli har den venstreorienterede koalition Nouveau Front Populaire (NFP) (Den Ny Folkefront) haft et flertal på 12 af de 22 pladser i Assemblées præsidium, som ledes af Assemblée Nationale præsident Yaël Braun-Pivet, et medlem af Macrons ”Renæssanceparti”. Dette nye flertal har styrket LFI, som den 17. august truede Macron med rigsretssag, hvis han ikke udnævnte Lucie Castets, NFP’s kandidat til premierminister. Efter at Macron besluttede ikke at udnævne Castets, holdt LFI sit løfte og indsendte dets tekst. Kilde: https://www.lemonde.fr/en/politics/article/2024/09/17/radical-left-s-impeachment-effort-against-macron-passes-first-hurdle-but-is-unlikely-to-succeed_6726379_5.html

39 ”Det Uafhængige Arbejderparti” (POI)

Boligkrise i EU

Af Per Møller Jacobsen

Ursula von der Leyen kalder nu boligkrisen for en social krise. Hun har ret i, at boligproblemet rammer millioner af mennesker på en måde, der truer hele samfundet. Når sygeplejersker, lærere, studerende og børnefamilier ikke kan finde et sted at bo til en rimelig pris, går det ud over alt fravelfærd til uddannelse.

Men ser man efter, handler hendes forslag ikke om at udfordre markedet, men om at få det til at fungere bedre. Hun taler om, at der skal bygges hurtigere, og at private investorer skal stå for det meste af byggeriet. Hun vil regulere korttidsudlejning, men stadig bevare Airbnb som forretning. Og hun lægger vægt på, at statsstøttere reglerne ændres, så landene kan understøtte "billigere" byggeri – men inden for EU's økonomiske spilleregler.

Det store spørgsmål: Billigere for hvem?

Von der Leyens tale handler i høj grad om at sikre, at Europas arbejdskraft – fra kolonnearbejdere og migrantarbejdere til de unge, der skal ind på arbejdsmarkedet – kan få tag over hovedet, så de kan stille op hver morgen på fabrikken, på byggepladsen eller i supermarkedet. Altså de mennesker, som EU's indre marked er helt afhængigt af. Billige boliger er en forudsætning for at fastholde en stor gruppe lavtlønnede i byerne – ikke nødvendigvis for at skabe trykke rammer for alle.

Problemet er, at det hele fortsat bygger på en idé om, at markedet nok skal levere. Men

boliger er ikke længere først og fremmest hjem. De er blevet et af de mest attraktive investeringsobjekter forkapitalfonde, pensionskasser og milliardærer. Det er derfor, vi ser boligblokke og lejligheder skifte hænder til overpriser, mens huslejerne presses op, og almindelige mennesker skubbes længere væk fra de områder, hvor de arbejder og lever. At tro, at man kan løse krisen ved at give de samme private aktører endnu mere plads, er naivt. Det er jo markedstænkningen, der har skabt krisen.

Alligevel vil EU ikke slippe den kurs. For i bund og grund handler boligpolitikken, som den nu præsenteres, om at fastholde EU's neoliberale model: økonomisk vækst, fri kapitalbevægelse og en konstant jagt på billig arbejdskraft, der kan bo tæt nok på til at holde systemet kørende.

Hvis boligkrisen virkelig skal løses som den sociale krise, den er, kræver det en anden retning:

Offentligt og alment boligbyggeri, hvor boligen ikke er en vare, men et hjem. Stop for spekulation i boligmarkedet. Og politisk mod til at sige, at menneskers behov går forud for investorerens afkast.

Det handler ikke kun om tag over hovedet – det handler om, hvilket Europa vi vil have. Skal vi fortsætte en model, hvor billige boliger blot er et middel til at holde de lavtlønnede på plads, mens markedet gør de rigeste endnu rigere? Eller skal vi turde insistere på, at retten til et hjem står over kapitalens ret til profit?

Er fred mellem Rusland og Ukraine mulig?

Digitalt møde med historiker Thorkild Kjærgaard⁴⁰ udfordrede den gængse fortælling om krigen i Ukraine

Af Heidi Steenberg Rud

Mandag den 16. september samlede Rødt Venstre deltagere fra hele landet til et digitalt møde med historiker Thorkild Kjærgaard. På dagsordenen stod et af de mest betændte og underbelyste spørgsmål i europæisk politik: Er fred mellem Rusland og Ukraine en reel mulighed?

Og det blev hurtigt tydeligt, at Kjærgaard ikke kom for at bekræfte de gængse svar.

En konflikt mellem imperier

Thorkild Kjærgaard lagde ud med at kritisere den fortælling, der dominerer i vestlige medier og politiske udmeldinger:

”Ukraine-krigen handler hverken om demokrati eller om en regelbaseret verdensorden. Den handler om stormagtsforholdet mellem USA og Rusland – og om, hvem der skal dominere Østeuropa.”

Han beskrev krigen som en klassisk imperial konflikt, hvor befolkningen i Ukraine er blevet gidsler. Den egentlige dynamik, argumenterede han, er ikke frihedskamp versus autokrati, men et opgør om interessesfærer, militære alliancer og økonomiske zoner.

Kjærgaard mindede om, at USA siden Sovjetunionens sammenbrud har udvidet NATO og forsøgt at trække Ukraine ind i den vestlige lejr – noget Rusland længe har betragtet som en eksistentiel trussel. Når Rusland reagerer med invasion, er det ikke retfærdigt, men det er forståeligt ud fra klassisk geopolitik, mente han.

”Hvis vi vil have fred, må vi starte med at forstå konflikten – ikke romantisere den.”

Lysten til diskussion var ikke virtuel

Efter oplægget blev der åbnet for debat blandt deltagerne – og selvom mødet foregik digitalt, var engagementet håndgribeligt. Flere pegede på, at det var befriende at kunne diskutere fred uden automatisk at blive stemplet som ”Putin-apologet” eller ”naiv pacifist”.

En deltager bemærkede:

”Det er sørgeligt, hvor lidt plads der er på venstrefløjen til kritiske analyser af krigen. Enten skal man heppe på Ukraine, eller også tier man stille. Vi har brug for det her rum.”

40 Thorkild Kjærgaard (født 1945) blev cand.mag. i historie og fransk fra Københavns Universitet i 1976. I 1991 blev han dr.phil. med disputatsen Den danske Revolution 1500-1800. En økohistorisk tolkning, der i 1994 blev udgivet på engelsk på Cambridge University Press. Han var museumsinspektør ved Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg 1989-1998, hvorefter han blev direktør for Museet på Sønderborg Slot i årene 1999-2001. Fra 2002-2015 var han ansat som lektor ved Grønlands Universitet. **Kilde: Wikipedia.** Læs også kronik i "Politiken", den 12. oktober 2022, af Thorkild Kjærgaard: *”Historiker: Stop hetzen mod Putin. Han er ikke Hitler – og Ukraine-krigen er primært Joe Bidens skyld. Efter den kolde krigs ophør insisterede Vesten på at ydmyge og nedgøre Rusland. Helt til det sidste kunne USA sagtens have forhindret krigen i Ukraine.”*

Debatten kredsede også om EU's rolle. Flere var enige i Kjærgaards karakteristik af EU som en vasal for amerikanske interesser, og diskussionen bevægede sig hurtigt over i spørgsmålet om, hvordan en anden form for europæisk samarbejde kunne se ud.

"EU som vi kender det er ubrugeligt – det bidrager til oprustning og afhængighed af USA. Vi burde tale om Europas Forenede Socialistiske Stater," lød det fra én af deltagerne.

Et opgør med krigslogikken

Thorkild Kjærgaard afsluttede med en opfordring til venstrefløjen:

"Vi skal turde se virkeligheden i øjnene – også når den går imod vores håb og idealer. Det er først dér, vi kan begynde at tænke i løsninger. Og fred er en løsning – men kun hvis vi tør udfordre logikken om, at krig er nødvendigt."

Mødet med Kjærgaard viste, at selv på et digitalt møde kan samtalen få kant, dybde og retning. Det kræver bare, at nogen tør stille spørgsmål ved fortællinger, der ellers tages for givet – og at nogen tør lytte.

Thorkild Kjærgaard

Se Kjærgaards oplæg på YouTube: <https://www.youtube.com/watch?v=M9DcycUTIng>

Krigen i Ukraine: NATO's udvidelse og behovet for diplomati

Af Ali Hansen

Krigen i Ukraine har kostet hundredtusinder af menneskeliv, ødelagt byer og sendt millioner på flugt. Mens Vesten i stor udstrækning fastholder, at krigen alene skyldes et "uprovokeret" russisk angreb, viser både historiske kilder og udtalelser fra vestlige diplomater, at billedet er langt mere komplekst. Den vigtigste bagvedliggende årsag til krigen er NATO's stadige udvidelse mod øst – et forhold, Rusland i årtier har advaret imod.

Efter Sovjetunionens opløsning fik Rusland mundtlige forsikringer om, at NATO ikke ville rykke en tomme østpå. Alligevel blev alliancen udvidet med 15 nye medlemslande, herunder de baltiske stater direkte op til Ruslands grænse. Allerede i 1997 advarede prominente amerikanske diplomater, herunder George Kennan, om at NATO's kurs var en "skæbnesvanger fejl". William Burns, daværende CIA-direktør, skrev i 2008, at Ukraines optagelse i NATO var "den lyseste røde linje" for

Rusland. Alligevel fortsatte Vesten ufortrødent. Når man ser på Ruslands officielle udmeldinger gennem to årtier, er NATO-udvidelsen konstant blevet fremhævet som den største sikkerhedstrussel.

På denne baggrund peger politisk uafhængige historikere på, at krigen i Ukraine kunne være blevet undgået, hvis USA tydeligt havde garanteret, at Ukraine aldrig ville blive medlem af NATO.

Alligevel fastholder politikere som Danmarks statsminister Mette Frederiksen, at Rusland udelukkende ønsker at erobre Europa, og at krigen kun kan afgøres militært. Konsekvensen af denne militære logik er, at krigen fortsætter på ubestemt tid, mens almindelige mennesker betaler prisen. Det er de mindrebemidlede og arbejderklassens sønner og døtre – på begge sider af fronten – der dør i skyttegravene. Det er de små lokalsamfund, der bliver bombet sønder og sammen, mens eliterne i både Washington og Bruxelles fortsætter deres geopolitiske spil.

Europas ledere afviser enhver seriøs fredsforhandling, selvom tidligere forløb – Minsk-aftalerne i 2014-15 og fredsforhandlingerne i Istanbul 2022 – viste, at diplomatiske løsninger var inden for rækkevidde, men blev saboteret af Vesten. Men som den tidligere tyske kansler, Merkel indrømmede senere, at det aldrig havde været meningen at overholde Minsk-aftalerne I og II.

Derfor er det på høje tid at ændre kurs. I stedet for endnu flere våbenleverancer, der kun forlænger lidelserne, må der skabes en realistisk fred baseret på kompromis og respekt for sikkerhedsinteresser på begge sider. Diplomati – ikke eskalation – er vejen ud af krigen.

Hvis krig og militarisme fortsat vælges som løsningen, vil konflikten trække hele verden dybere ind i en katastrofe, hvor det igen er de fattiges og arbejderklassens børn, der må betale den højeste pris.

Nord Stream-eksplosionen: Et uløst mysterium i hjertet af Europa

Af Ali Hansen

I disse dage, hvor dronedebatten fylder den sikkerhedspolitiske dagsorden i Europa, er sammenfaldet med treårsdagen for Nord Stream-eksplosionerne bemærkelsesværdigt.

Den 26. september 2022 indtraf en af de mest opsigtsvækkende hændelser i nyere europæisk historie: sprængningen af Nord Stream-rørledningerne i Østersøen. De enorme gasrør, bygget dybt under havet, repræsenterede ikke kun en milliardinvestering, men havde i mere end et årti været garant for energistabilitet på det europæiske kontinent. Eksplosionerne ændrede alt – og efterlod et komplekst mysterium, som stadig ikke er blevet fuldt opklaret.

Tre år senere er spørgsmålet fortsat ubesvaret: Hvem stod bag sabotagen? Fra første dag blev verden præsenteret for vidt forskellige forklaringer. Vestlige regeringer og medier antydede, at Rusland selv kunne have haft en interesse i at ramme sin egen infrastruktur. Andre pegede på USA og dets allierede, mens endnu en række teorier udpegede Ukraine som ansvarlig. Og flere analytikere mente, at flere aktører kunne have haft en finger i spillet.

Faktum er, at Nord Stream aldrig blot var en teknisk rørledning. Det var et geopolitisk værktøj, som kunne ændre magtbalancen i Europa. Washington havde i årevis advaret mod afhængigheden af russisk energi, og amerikanske ledere understregede gang på gang, at Moskva brugte gasleverancer som et politisk våben.

Samtidig blander USA sig stadig i debatten. Så sent som for en uge siden gentog Donald Trump sit synspunkt om, at Europa helt bør stoppe med at købe selv den lille smule olie og gas, der stadig importeres fra Rusland.

Tre år efter hændelsen er sagen stadig åben.

Der er udstedt arrestordrer mod ukrainske statsborgere i forbindelse med Nord Stream-sagen. For eksempel har tyske anklagere udstedt en europæisk arrestordre mod en ukrainsk mand ved navn "Volodymyr Z.", som menes at være involveret i sagerne.

En ukrainsk statsborger blev i 2025 anholdt i Italien med formodet forbindelse til sabotagen og står over for mulig udlevering til Tyskland. Man ved, at Polen modtog en tysk anmodning om at arrestere en ukrainsk dykker (Volodymyr Z.) i sagen. Der har været kritik om, at Polen ikke effektuerede anholdelsen i tide, blandt andet fordi den relevante arrestordre ikke var registreret i det fælles Schengen-system (SIS II). Nogle nationale efterforskninger (fx i Danmark, Sverige) er blevet afsluttet uden at man identificerede ansvarlige eller rejste sigtelser!

Men disse fakta forhindrede ikke slev den ellers fornuftige politiker som Lykketoft i en klumme i Berlingske 1. juni 2023 til at sige: **Jeg tror, at det var russerne selv, der sprængte deres kæmpeinvestering i stykker**, fordi de erkendte, at Nord-Stream-ledningerne aldrig kommer til at transportere russisk gas til Europa.

Tilbage står spørgsmålet, som ingen i Vesten tør stille: Hvem har egentlig haft mest at vinde på lukningen af denne vitale energiåre?